

καὶ Μινύαις δασμὸν κομίζειν. Ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν (ὁ Ἐργίνος) ἐστράτευσεν ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν ὄπλα παρ' Ἀθηναῖς καὶ πολεμαρχῶν Ἐργίνον μὲν ἔκτεινε τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέφατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίους φέρειν». Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἠρκέσθησαν οἱ Θηβαῖοι, ἀλλὰ κατέστρεψαν προσέτι ἅπαντα τὰ θαυμάσια περὶ τὴν Κωπαΐδα διοχετευτικὰ τῶν ὑδάτων ἔργα τῶν Μινυῶν, διότι ἐλέγετο παρὰ τῶν Θηβαίων ὅτι ὁ Ἡρακλῆς τότε «ἐμφράξας τὸ περὶ τὸν Μινυεῖον Ὀρχομενὸν ρεῖθρον ἐποίησε λιμνάζειν τὴν χώραν καὶ φθαρῆναι τὰ κατ' αὐτὴν ἅπαντα». Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις εἶχεν ἐπέλθει διὰ Κάδμου εἰς Θήβας, ἐπολιτογραφῆθη αὐτόθι βραδύτερον ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης· ἀλλ' ἢ ποικίλη ἀγριότης ἦν ἀνέδειξεν ἐν τῷ κατὰ τῶν Μινυῶν τούτῳ ἀγῶνι καταδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς ἀντιζηλίας ἣτις ἐπεκράτει κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τῶν ἐποίκων ἐκείνων, ὧν οἱ μὲν εἶχον ἐπιπλεύσει ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ δὲ ἐκ Συρίας καὶ Αἰγύπτου.

Ἄλλ' ἂν οἱ Μινύαι ἠττήθησαν καὶ ἐταπεινώθησαν ἐν Βοιωτίᾳ ὑπὸ τῶν Καρμείων οἱ συγγενεῖς αὐτῶν Αἰολίδαι κατέλαβον καλλίστας τινας τῆς Πελοποννήσου χώρας· διὰ μὲν τοῦ Σαλμωνέως τὴν Ἥλιον, διὰ δὲ τοῦ Σισύφου τὴν Κόρινθον, διὰ δὲ τοῦ Νηλέως, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Σαλμωνέως, τὴν Πύλον. Οἱ Αἰολίδαι ὑπῆρξαν, πρὸ τῆς τῶν Πελοπιδῶν ἐμφανίσεως, ἢ ἐπικρατεστάτη ἐν Ἑλλάδι γενεά, ἅμα δὲ καὶ ἢ μᾶλλον διαβόητος ἐπὶ τε ἀσεβείᾳ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπὶ ἀδικίᾳ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ἡσίοδος λέγει τὸν μὲν Σαλμωνέα ἀδικον, αἰολομήτην δὲ τὸν Σίσυφον καὶ ὑπέρφυμον τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Περιήρη. Μετριοπαθῶς δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἔκρινε περὶ αὐτῶν ὁ ἀσκραῖος ποιητής, ἐὰν ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τινὰ τῶν ἀποδιδομένων εἰς πᾶσαν αὐτὴν τὴν γενεὰν ἀνοσιουργημάτων. «Σαλμωνεὺς τὸ μὲν πρῶτον περὶ Θεσσαλίαν κατόκει, παραγενόμενος δὲ αὐθις εἰς Ἥλιον ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. Ὑβριστῆς δὲ ὢν καὶ τῷ Διὶ ἐξισουῖσθαι θέλων... ἔλεγεν ἑαυτὸν εἶναι Δία καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας ἑαυτῷ προσέτασσε θύειν. Καὶ βύρσας μὲν ἐξηραμμένας ἐξ ἄρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων ἔλεγε βροντᾶν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας ἔλεγεν ἀστράπτειν». Ὁ δὲ Πελίας, ὁ Τηροῦς τῆς Σαλμωνέως καὶ Ποσειδῶνος υἱός, ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν τῆς Ἥρας κατέσφαξε τὴν μητριαν Σιδηρῶ «καὶ καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων»· μυρίους δὲ ἄλλους διέπραξε φόνους, ὁ δὲ Σίσυφος διέπραξε τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ ἐφόνευε πάντας τοὺς διαβαίνοντας, ἐπιρρίπτων λίθους μεγάλους ἐκ τῶν ὄρεων.

Εἰς μάτην οἱ θεοὶ ἐτιμῶρον τὰς στυγερὰς ταύτας κακουργίας. Εἰς μάτην ὁ μὲν Ζεὺς κεραυνώσας τὸν Σαλμωνέα, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας· ὁ δὲ Σίσυφος ἐκολάσθη ἐν ἄδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠθηόμενος ὑπ' αὐτοῦ ὠθεῖτο πάλιν εἰς τοῦπίσω· ὁ δὲ Πελίας κατεκρεουργήθη ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ θυγατέρων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατώρθουν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ τοῦ ἄδου νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν. Μήπως περὶ Σισύφου κατώρθουν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ τοῦ ἄδου νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν. Μήπως περὶ Σισύφου δὲν ἐθρυσθεῖτο ὅτι «καὶ ἐξ αἰδέω πολυιδρήσιν ἀνῆλθε πείσας Περσεφόνην αἰμυλλίοισι λόγοις»; Τοιαῦται ἦσαν αἱ περὶ Αἰολιδῶν παραδόσεις. Ἐξ αὐτῶν δὲ δηλοῦται ὅτι ἡμαζον εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς αἱ ἐξ Ἀνατολῆς εἰσρέουσαι θρησκευτικαὶ δοξασαὶ δὲν εἶχον ἔτι λάβει ἐπίσημον κύρος, αἱ δὲ προηγούμεναι ἀπέβαλλον τὸ κράτος αὐτῶν. Ἡ ἀσέβεια κατέλαβε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἀπλοϊκῶν Ἀρχαδῶν. Ὁ Ζεὺς, θελήσας νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν αὐτῶν, «εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτη παραγίνεται, οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ καλέσαντες, σφάζαντες ἕνα τῶν ἐπιχωρίων παῖδα τοῖς ἱεροῖς, τὰ τούτου σπλάγ-

